

dringer i Arbejdslønnen vil være en vis Fare for Uro paa Arbejdsmarkedet. Alle-rede de halvaarlige Ændringer vækker jo nogen Uro, men det har man nu vænnet sig til. Jeg tror, at Uroen vil blive større, jo hyppigere Ændringer man vil gennem-føre. Men ogsaa det er et Spørgsmaal, der kan forhandles nærmere om.

Til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen skal jeg kun gøre een Bemærk-ning. Hans filosofisk-økonomiske eller øko-nomisk-filosofiske Foredrag skal jeg ikke svare paa i dets Helhed. Det vilde være at gøre det høje Ting til en Diskussions-klub, og det tror jeg, Formanden vilde standse mig i. Men jeg vil bare bede det ærede Medlem om, næste Gang han holder et saadant Foredrag, da paa Forhaand og-saa at kaste sit Blik en lille Smule ud over Landets Grænser. Der er ogsaa i andre Lande Priser og Forhold, som vil medføre, at den Fremstilling, han da vilde give af Forholdene, maaske vilde blive ændret noget.

Baade det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens og det ærede Medlem Hr. Slebsagers Udtalelser bundede jo imidlertid i det samme: Ned med Arbejdslønnen! Jeg skal efter den højtærede Erhvervsmini-sters Udtalelser ikke komme nærmere ind derpaa, men kun rette et enkelt Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Slebsager. Det ærede Medlem pointerede stærkt, at det ikke alene var Arbejdslønnen, han ønskede nedsat, det var Produktionsudgifterne i deres Helhed. Han sagde — med Forman-dens Tilladelse skal jeg citere —: „Jeg siger udtrykkeligt: Produktionsomkostningerne, thi Produktionsomkostningerne omfatter jo ikke blot Arbejdslønningerne, men ogsaa Kapitalens Udbytte og i det hele alle Ud-gifterne indenfor Virksomheden.“ Rent bogholderimæssigt blev jeg forskrækket og forstaaer ikke rigtigt i dette Øjeblik, at Ka-pitalens Udbytte er et Led i Produktions-omkostningerne. Jeg tror, at Industrien i Almindelighed heller ikke vil forstaa det. Men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem med Kapitalens Udbytte mente noget andet end Virksomhedens Udbytte, for ellers bli-ver der jo ikke rigtig Mening i det. Det ærede Medlem mente formentlig, at i det Øjeblik, vi skærer ned paa Omkostningerne, skal vi kunne skære disse saa meget mere ned, fordi vi giver Afkald paa at give f. Eks. Dividende paa Aktierne. Mente det ærede Medlem noget andet, vil jeg gerne direkte spørge, hvad han da mente. Hvis en industriel Virk-somhed har et Obligationslaan paa 100 000 Kr., som forrentes med 6 pCt., og hvis det

ærede Medlem saa mener, at Arbejdsløn-nen skal gaa ned med 10 eller 20 pCt., er det saa ogsaa det ærede Medlems Mening, at Forrentningen af denne Obligationskapi-tal, det faste Laan, som Virksomheden har, en Udgift, som jeg indrømmer indgaar under Omkostningerne, skal gaa ned med 20 pCt., saaledes at der i Stedet for 6 pCt. aarligt kun skal betales 4,8 pCt., eller saaledes, at Kapi-talens Hovedstol *ohne weiter* nedsættes fra 100 000 til 80 000 Kr.? Jeg vil meget gerne have dette Spørgsmaal besvaret, thi hvis det ikke besvares bekræftende, er det rigtigt, hvad jeg gentagne Gange her fra Talerstolen har haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at Kampen, som den staar nu, i Virke-ligheden staar om, hvorvidt Valutaordningen skal bæres ene og alene af Arbejderne, eller den ogsaa skal bæres af Kapitalen. Vi hører fra Venstres Side kun: Ned med Arbejds-lønnen, ikke tillige: Ned med Kapitalen. Og naar der fra Ministeriets Side i sin Tid forelagdes Forslag til en Formueskat for netop at kræve, at Kapitalen skulde deltage i Omkostningerne ved Deflationen, blev det ogsaa mødt med Uvillie. Derfor maa jeg bede det ærede Medlem Hr. Slebsager give et klart og tydeligt Svar paa det Spørgsmaal, jeg her har stillet; thi hvis det ikke er Men-ingen, at ogsaa den faste Kapital skal skæ-res ned lige saa vel som Arbejdslønnen, saa er Meningen den, at Arbejderklassen alene skal bære alle Deflationsudgifterne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Jeg vil gerne henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Anledning af den ganske flade og meka-niske Maade, paa hvilken det ærede Medlem anvender Tal, en Maade, hvorved man netop kan være sikker paa, at det, man til syvende og sidst faar ud deraf, bliver forkert. Det ærede Medlem stiller ganske roligt op: 375 Mill. Kr. Udførsel for Industrien og 1 500—1 600 Mill. Kr. for Landbruget, og saa siger han: Ergo, i Forhold dertil betyder disse to Erhverv noget. Det ærede Medlem spørger aldeles ikke sig selv, hvad der ligger bagved, han tænker ikke et Øjeblik paa at spørge om, hvilken Beskæftigelsesgrad det ene og det andet af disse Erhverv forud-sætter. Hvis Landbruget havde været i Stand til at beskæftige alle de Mennesker, der er her i Landet, var der jo ingen, der var begyndt paa at lave Industri. Det ærede Medlem tager heller ikke i Betragtning, at vi i Landbruget har et Erhverv, hvis Ud-vikling strækker sig lige fra Oldtiden til nu,